

ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΟΜΝΗΜΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΥ

8

1911

ΦΩΤΟΤΥΠΙΚΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ * 1969 * RÉIMPRESSION ANASTATIQUE

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΒΑΣ. Ν. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

BAS. N. GRÉGORIADÈS

Ε.Υ.Δ. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

Ν Ε Ο Σ
Ε Λ Λ Η Ν Ο Μ Ν Η Μ Ω Ν

Τ Ρ Ι Μ Η Ν Ι Α Ι Ο Ν

Π Ε Ρ Ι Ο Δ Ι Κ Ο Ν Σ Υ Γ Γ Ρ Α Μ Μ Α

Σ Υ Ν Τ Α Σ Σ Ο Μ Ε Ν Ο Ν Κ Α Ι Ε Κ Δ Ι Δ Ο Μ Ε Ν Ο Ν

τ η ο

Σ Π Υ Ρ . Π . Λ Α Μ Π Ρ Ο Υ

Κ Α Θ Η Γ Η Τ Ο Υ Τ Η Σ Ι Σ Τ Ο Ρ Ι Α Σ Ε Ν Τ Ω Ι Ε Θ Ν Ι Κ Ω Ι Π Α Ν Ε Π Ι Σ Τ Η Μ Ι Ο Ι

*Ἦξιώθη τοῦ Ζαπκείου βραβείου ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίαις Συλλόγου
πρὸς διὰδοσιν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων.*

Τ Ο Μ Ο Σ Ο Γ Δ Ο Ο Σ

Α Θ Η Ν Η Σ Ι Ν

Ε Κ Τ Ο Υ Τ Υ Π Ο Γ Ρ Α Φ Ε Ι Ο Υ Π . Δ . Σ Α Κ Ε Δ Λ Λ Α Ρ Ι Ο Υ

1911

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ

ΦΩΤΟΤΥΠΙΚΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ • 1969 • RÉIMPRESSION ANASTATIQUE

ΒΑΣ. Ν. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ * BAS, N. GRÉGORIADÈS

ΟΔΟΣ ΦΕΙΔΙΟΥ 2 - ΑΘΗΝΑΙ (142) 2. RUE PHIDIAS - ATHÈNES (142)

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΟΜΗΜΩΝ

ΤΟΜΟΣ Η' — 31 Μαρτίου 1911. — ΤΕΥΧΟΣ Α'.

Ο ΜΑΡΚΙΑΝΟΣ ΚΩΔΙΞ 524.

Ἀτελέστατα περιγράφεται ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ Zanetti¹ ὁ Μαρκιανὸς κώδιξ 524, καίπερ ἔχων μεγάλην σημασίαν διὰ τε ἄλλα καὶ ἰδίως τὰ ἐν αὐτῷ περιλαμβανόμενα βυζαντιακὰ ἐπιγράμματα. Εἶνε δὲ βομβύκινος, γεγραμμένος κατὰ μὲν τὸν κ. Λέοντα Sternbach² καὶ τὸν κ. K. Hognu τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα, κατὰ δὲ τὸν Zanetti περὶ τὸν αὐτὸν αἰῶνα (saeculi circiter XIV), κατὰ δὲ τὴν ἐμὴν γνώμην τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα ὑπερμεσοῦντα. Καί τινα μὲν τῶν ἐν αὐτῷ ποιημάτων εἶνε ἔργα τοῦ ἱατροῦ καὶ ποιητοῦ Νικολάου Καλλικλέους, ταῦτα δὲ πρὸς ἄλλοις ληφθεῖσιν ἐκ τοῦ Λαυρεντιακοῦ Plut. XXXII cod. 33, τοῦ Μαρκιανοῦ 498 καὶ τῆς τῷ 1538 ἐν Βασιλείᾳ ἐκδόσεως τοῦ Θεοδώρου Προδρόμου ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Sternbach³. Ὁ δὲ κ. Kuriz, ἐκδούς τὰ ποιήματα Χριστοφόρου τοῦ Μυτιληναίου, ἔλαβε καὶ τοῦτον τὸν κώδικα ὑπ' ὄψιν. Τὰ δὲ λοιπὰ ποιήματα τοῦ κώδικος ἐγράφησαν ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Στιλβῆ, τοῦ Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας, τοῦ πατριάρχου Θεοδώρου τοῦ Βαλσαμῶν, Θεοδώρου τοῦ Προδρόμου καὶ ἄλλων ποιητῶν τοῦ δωδεκάτου καὶ δεκάτου τρίτου αἰῶνος, οἵτινες δυστυχῶς σπανίως μόνον κατονομάζονται.

Τὰ ποιήματα ταῦτα πάντ' ἀντέγραψεν ἐκ τοῦ κώδικος βρα-

¹ Graeca D. Marci bibliotheca codicum manuscriptorum. (Ἐν Βενετίᾳ). 1740 σ. 282-3.

² Nicolai Callielis Carmina. Ἐν Κρακοβίᾳ. 1903 σ. 3.

³ Ἐνθ' ἀν.

χὺν χρόνον πρὸ ἐμοῦ, ἐπὶ μακρὸν μελετήσαντος τὸν κώδικα τοῦτον τῷ 1903, ἤδη τῷ 1901 καὶ 1902 ὁ ἐν Βιέννῃ διδάκτωρ κ. Κωνσταντῖνος Ηορνα, καὶ ἀργότερον πολλάκις, καθ' ἃ μοι ἀνεκοίνωσεν, ἀντιβαλὼν τὸ ἀντίγραφον αὐτοῦ. Ἐξέδωκε δὲ κατὰ τὸν κώδικα τοῦτον τὰ ἐπιγράμματα τοῦ Βαλσαμῶν¹ καὶ τὸ Ὀδαιπορικὸν τοῦ Μανασσῆ², ἐδημοσίευσεν δὲ καὶ ἐπίμετρον εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Sternbach ἔκδοσιν τοῦ Καλλικλέους, ἣν ἐπ' ἴσης εἶχεν ἐν τῷ μεταξύ παρασκευάσει³, ἐξέδωκε δὲ πού καὶ πού καὶ τινὰ μικρὰ τῶν ἄλλων ἐπιγραμμάτων τοῦ κώδικος ἀπόσπασματικῶς. Καθ' ἃ δὲ μοι ἀνεκοίνωσεν δι' ἐπιστολῆς τῆς 21 Ἰουνίου 1911, καὶ τοῦ συνόλου τῶν ποιημάτων θὰ εἶχεν ἔτοιμον τὴν ἔκδοσιν ἤδη πρὸ καιροῦ, ἀλλὰ συνεκράτησεν αὐτὸν πλὴν ἄλλων σκέψεων ἢ δυσκολία τοῦ ταύτισμοῦ τῶν ὡς τὸ πλεῖστον ἀνωνύμων ποιητῶν τοῦ κώδικος. Καὶ ηὐχθήθη μὲν μοι ὁ κ. Ηορνα νὰ ὑπάρξω περὶ τοῦτο εὐτυχέστερος αὐτοῦ, ἀλλ' ὁμολογῶ, ὅτι τὸ ἔργον, καθ' ἃ καὶ ἐκεῖνος ἀποδέχεται, δὲν εἶνε εὐκόλον. Εἶνε δ' ὅμως οὐχ ἥττον ἢ ἀξία λόγου αὕτη συλλογὴ περισπούδαστος καὶ ἐπείγει ἢ ἀκριβῆς αὐτῆς ἀναγραφὴ τοῦτο μὲν ὅπως τῇ κοινῇ πολλῶν φροντίδι σὺν τῷ χρόνῳ διαγνωσθῆ ἢ πατρότης τῶν ποιημάτων, τοῦτο δ' ἔνεκα τῶν πολλῶν κυρίων ὀνομάτων, τῶν γενεαλογιῶν μελῶν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου καὶ ἄλλων εὐπατριδῶν τοῦ Βυζαντίου, τῶν εἰς καλλιτεχνήματ' ἀναφερομένων εἰδήσεων καὶ τῶν σημαντικῶν πολλάκις γεγονότων, ὧν μνημονεύουσιν ἢ ἄτινα ὑπαινίσσονται οἱ ἐπιγραμματοποιοί. Καὶ ἄνευ δὲ τῆς γνώσεως τῶν συγγραφέων αὐταὶ καὶ μόναι πολλάκις αἱ ἐπιγραφαὶ τῶν ποιημάτων τούτων παρέχουσι πολλαπλὴν διδασκαλίαν περὶ ιστορικῶν γεγονότων καὶ ἄλλων πραγμάτων σχετιζομένων πρὸς τὰ τῆς

¹ Die Epigramme des Theodoros Balsamon in den Wiener Studien Τόμ. ΚΕ' (1903) σ. 165 κ. ἑ.

² Byzantinische Zeitschrift Τόμ. ΙΓ' (1904) σ. 313 κ. ἑ.

³ Zeitschrift für die österreichischen Gymnasien.

βυζαντιακῆς αὐλῆς καὶ τοῦ καθ' ὄλου βίου τοῦ δωδεκάτου καὶ δεκάτου τρίτου αἰῶνος. Διὸ ἀναμένων τὴν πλήρη ποτὲ ἐκδοσιν ταύτης τῆς συλλογῆς ὑπὸ τοῦ κ. Ηορηὰ δὲν ἐθεώρησ' ἄσκοπον νὰ σπεύσω ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ κώδικος καὶ τὴν ἐκδοσιν τινῶν τῶν ἐπιγραμμάτων, ἐπιφυλασσόμενος ἐν προσεχεί τεύχει τοῦ Νέου Ἑλληνομνήμονος νὰ προβῶ καὶ εἰς τὴν πραγματικὴν ἐρμηνείαν τινῶν αὐτῶν.

Ἔϊνε δὲ ὁ κώδιξ δυσανάγνωστος οὐ μόνον διὰ τὸ πυκνὸν τῆς γραφῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀμυδρότητα τοῦ μέλανος καὶ τὴν ὑγρασίαν, ὑφ' ἧς ἔπαθεν ὁ κώδιξ. Διὸ τινὰ μὲν ἀμφίβολα ἐδήλωσα διὰ τοῦ ἐρωτηματικοῦ σημείου (;), τὰ δὲ ὅλως ἀφανῆ διὰ στιγμῶν. . . . Ἄλλως δ' ἐτήρησα καὶ ἐν τῇ παραθέσει τῶν ἐν ὄλῳ ἐκδιδόμενων ἐπιγραμμάτων τὰς ἐν αὐτῷ γραφάς, ἕνεκα τοῦ χαρακτῆρος περιγραφῆς τοῦ κώδικος, ὃν μᾶλλον ἔχει ἡ δημοσίευσίς αὕτη. Οὐδ' εἶνε λελανθασμένα καὶ ἐπανορθωτέα ἅπαντα τὰ ἐν αὐτῷ, ἀλλὰ τινὰ μὲν, καίπερ ξενίζοντα ἡμᾶς, προέρχονται ἐξ ἰδιοτήτων τῆς βυζαντιακῆς ὀρθογραφίας, τινὰ δὲ, ὡς αἱ περὶ τὰ ἐγκλιτικὰ καὶ ἐγκλινόμενα διαφοραὶ, τὸ ἐνιαχοῦ ἄτογον τοῦ δε καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ἔχουσι λόγους μετρικοὺς καὶ δέονται προσοχῆς, ἐν συσχετισμῷ πρὸς τὴν ἐξακρίθωσιν τῆς πατρότητος τῶν ποιητῶν.

Ὁ κώδιξ εἶνε γεγραμμένος διὰ διαφόρων χειρῶν καὶ συμπηγμένος ἐκ διαφόρων μερῶν, καθ' ἃ ἀποδεικνύει ἢ τε διαφορὰ τοῦ βομβυκίνου χάρτου καὶ ὁ διάφορος τρόπος τῆς σημειώσεως τῶν τετραδίων ἢ ἡ ἐνιαχοῦ παντελῆς ἔλλειψις τοιαύτης σημειώσεως. Ἄλλὰ τὰ περὶ τούτων θέλω ἐκθέσει προκριότερον ἐν τέλει τῆς μακρᾶς περιγραφῆς τοῦ κώδικος, ἧς ἄρχομαι ἀμέσως, χάριν εὐκολωτέρας κατανοήσεως αὐτῶν διὰ τῶν παραπομπῶν εἰς τοὺς ἐν τῇ περιγραφῇ ταύτῃ ἀναγεγραφομένους ἀριθμοὺς, οἵτινες, καθ' ἃ ἄλλως εὐκόλως ἐννοεῖται, προσετέθησαν ὑπ' ἐμοῦ.

1 (φ. 1^α). «Εἰς τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Νύσσης, Ἰωάννην τὸν Ἐλεήμονα, Ἀντώνιον καὶ Γρηγόριον τὸν θαυματουργόν, ἰζωγραφημένους ὁμοῦ».

Μονόστιχον, ἔχον ὧδε·

Νοῦς οἶκτος ἐγκράτεια θαυμάτων βλύσις.

2 (φ. 1^α). «Εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Μονομάχου ἣν ἱστόρησαν οἱ παρ' αὐτοῦ συμπαθηθέντες Λογγίβαρδοι».

Ἔχει ὅλον ὧδε·

Ὁ γῆς ἀνάσσων [προσ]τάτης Μονομάχος
μόνοις μάχεσθαι δαίμοσι γνοῦς σωφρόνως
πταίουσι συγχώρησιν ἀνθρώποις νέμει.
Μιμούμενος γὰρ τὴν φιλόανθρωπον φύσιν
τοῦ συμβασιλεύοντος αὐτῷ Κυρίου
συγγνωμονεῖ σφάλλουσιν οἰκτροῖς οἰκέταις.

3 (φ. 1^α). «Εἰς τὸν πατριάρχην Μιχαὴλ ὡς ἀπὸ προσώπου τοῦ διακόνου Λαζάρου, ὅτε αὐτὸν ἐποίησε χαρτουλλάριον». Στίχοι 8.

Ἄρχ. Πρὸ τῶν πυλῶν βλέπων με τοῦ θεοῦ δόμου.

4 (φ. 1^α). «Εἰς Τριάδα ἁγίαν εἰς τὸν πατέρα τῶν ἡμερῶν καθήμενον ἐπὶ θρόνου καὶ φέροντα ἐπὶ κάλπης τὸν τε Χριστὸν καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐν εἰδει περιστερᾶς». Στίχοι 18.

Ἄρχ. Κἂν σχηματισμὸν οὐκ ἔχωσιν οὐδένα.

5 (φ. 1^α). «Εἰς τὸν Γκλινον (=Τρίκλινον) τοῦ Μονομάχου τὸν ἐν τοῖς Μαγγάνοις». Στίχοι 6.

Ἄρχ. Εἰπόν τι τερπνὸν πανταχοῦ τοῖς ἐν δόμοις.

6 (φ. 1^α). «Εἰς τὸν Ἄμωσιν τὸν Αἰθίοπα». Στίχοι 10.

Ἄρχ. Οὐκ ἔστι χροῶμα λευκὸν ἀμφω καὶ μέλαν.

7 (φ. 1^β). «Εἰς τὸν Βουμῆ δαίροντα τὰς γυναῖκας γυμνάς καὶ πληροῦντα τὸ πρόσωπον αὐτῶν αἰθάλης καὶ οὕτω δημεύοντα».

Ἔχει ὅλον ὧδε·

Τὰ δῆλα κρύπτων καὶ τὰ κρυπτὰ δεικνύων,
κρυπτῶς ἐπόπτην οὐ φοβῆ θεὸν λόγον ;

8 (φ. 16). Ἔπιται μεμονωμένος ὁ ἐξῆς στίχος·
— ἄνθραξ ἀθλητῆ δῶρον ἐκ Μονομάχου.

9 (φ. 16). «Εἰς τὸν σπόγγον». Στίχοι 6.
Ἄρχ. Χαυθόν τι σῶμα, θαῦμα πῶς ὕδωρ φέρει.

10 (φ. 16). «Εἰς τὴν εἰκόνα τῆς ἀκαταμαχήτου Θεοτύκου ἦν
κατεσκευάσει Κωνσταντίνος βασιλεὺς ὁ Μονομάχος. Εἰσὶ δὲ οἱ στίχοι
ἀπὸ προσώπου τῆς εἰκόνας».

Ἔχει ὅλον ὧδε·

Τὴν ἀκαταμάχτην, ὦ Μονομάχε,
ἐν ταῖς μάχαις ἔχων με σύμμαχον μάχου.

11 (φ. 16). «Ἐτερος».

Μονόστιχον ἔχον ὧδε·

Ἔχων μάχαις σύμμαχον ἄμαχον μάχου.

12 (φ. 16). «Τοῦ Ἀδριανουπόλεως πρὸς τοὺς στίχους
τοῦ Κερκύρων ἀναγνωσθέντας ἐν τῇ συνόδῳ».

Ἔχει ὅλον ὧδε·

Τούτων δοθέντων τῇ σεβαστῇ συνόδῳ
ἢ λυκόκυπρος ἐφράγη¹ στωμυλία
στίχοις ἀποπνιγεῖσα τοῖς τοῦ Κερκύρων,
θυμνδίας δὲ πανταχοῦ πληρουμένης
5 μόνος στενάζει τοῦ σκότους ὁ προστάτης.

Ὁ Κερκύρας, εἰς οὐ τοὺς στίχους ἐγράφη τὸ ἄνω ἐπίγραμμα, εἶνε
ὁ Νικόλαος, ζήσας ἐπὶ Ἀλεξίου Α' Κομνηνοῦ. Τὸ δ' ἐπὶ τῇ παραι-
τήσει αὐτοῦ προκείμενον ποίημα ἐξέδωκα μετὰ τὴν τριπλὴν αὐτοῦ
προτέραν ὑπὸ τοῦ Μουστοξύδου ἐκδοσιν ἀκριβέστερον ἐκ τοῦ Μονα-
χείου CCI² ἐν τοῖς Κερκυραϊκοῖς Ἀνεκδότοις (Ἐν Ἀθήναις, 1882

¹ Ἐκ τοῦ τὸ πρῶτον γραφέντος ἐφρώγη ;

² Ἐκ τυπογραφικοῦ λάθους σημειοῦται ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐκδόσει CCXII.

σ. 21 κ. ἑ.). Περιέχεται δὲ τὸ αὐτὸ καὶ ἐν τῷ κώδικι 17 τῆς ἐν Ἁγίῳ ὄρει μονῆς Κουτλουμουσίου¹, εἰ μὴ καὶ ἀλλαγῶ. Ὅτι δὲ οἱ πέντε ἐν ἐπιμέτρῳ τοῦ ποιήματος τοῦ Νικολάου φερόμενοι στίχοι ἐγράφησαν πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Ἀδριανουπόλεως τώρα τὸ πρῶτον λαμβάνομεν ἐκ τοῦ Μαρκιανῶ κώδικος, ἐν ᾧ δυστυχῶς δὲν προστίθεται καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Περιέχουσι δ' οἱ ἐν τῷ Μαρκιανῶ στίχοι οὗτοι τὰς ἐξῆς διαφορὰς πρὸς τὰς ἐν τῇ ἐμῇ ἐκδόσει. Στ. 2 : λυκόκαπρος. — στ. 3 : λόγοις ἀποψυγεῖσα. — 4. παντοῦ κεχυμένης.

13 (φ. 16). «Εἰς τὴν βίβλον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου τὴν λεγομένην Μαργαρίτης». Στίχοι 4.

Ἄρχ. Ναὶ μαργαρίται χειλέων σῶν οἱ λόγοι.

14 (φ. 16). «Τοῦ αὐτοῦ πρὸς ἀναισθητὸν τινὰ λοιδορὸν». Στ. 5.

Ἄρχ. Καὶ βάτραχοι φωνοῦσιν, ἀλλ' ἐκ τελεμάτων.

15 (φ. 16). «Εἰς τὴν εἰκόνα τῆς ἁγίας Θέκλης λελατομημένην ἀπὸ πέτρας».

Ἔχει ὅλον ὄδα·

Κρύπτει πέτρα· νῦν δ' ὑπεκφέρει Θέκλαν.

16 (φ. 16). «Τοῦ Βουλγαρίας [Θεοφυλάκτου] ἀξιούντος Νεῖλον τινὰ μοναχὸν ἵνα ὑπερλαλήσῃ αὐτοῦ τοῦ μὴ γειτονῆσαι τούτῳ τὸν Ἀντίοχον». Στίχοι 21.

Ἄρχ. [Τίμ]ῃε Νεῖλε χρῆζομεν σῶν ῥημάτων.

17 (φ. 2^α). Ἀνεπίγραφον ποίημα στίχων 80.

Ἄρχ. Τοὺς οὐρανοὺς σῶν εἶδον ἔργα δακτύλων·
ἐκ γὰρ βραχείας ἀλλὰ καὶ λείας ζύμης
ὡς δέσφιν ἐξέτεινας ἡμῖν τὸν πόλον.

Τῷ. Ἀλλ' ὦ γυναικῶν παρθένων σὺ σεμνότης
ποθῶ τῆ μικρὸν καὶ πρὸς αὐτὴν σε φράσαι
καὶ ταῦτα ποιεῖς ἐξ ἀλεύρου καὶ ζύμης

¹ Σπύρ. II. Δάμπρου Κατάλογος τῶν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τοῦ Ἁγίου ὄρους ἑλληνικῶν κωδίκων. Ἐν Κανταβριγῆ τῆς Ἀγγλίας. Τόμ. Α' σ. 275.

ἐκ στήμονος τῆ καὶ κρόκης γινῶναι θέλω·
ἀλλ' οὐ μαθεῖν πάρεστιν ἐξ ὧν εἰργάσω
κάν τῆ τέχνη μάλιστα τῆς ἰστοουργίας
πάσας παρέοχη Πινελόπας Ἑλένας
ἀμὴν λέγω σε καὶ γυναῖκας Λεσβίας».

18 (φ. 26). [Χριστοφόρου τοῦ Μυτιληναίου] «Εἰς τὰ
πεμφθέντα ἰψυχρασμένα κουτρούβια». Στίχοι 6.

Ἄρχ. Δέξαι ψυχρόν τι δῶρον ἐν καιρῷ θέρους.

Φέρεται ἐν τοῖς τοῦ Χριστοφόρου Μυτιληναίου ἐκδ. *Kurtz* σ. 29
ἀρ. 45. Μόναι διαφοραὶ παρὰ τῷ *Kurtz* ἐν τῇ ἐπιγραφῇ· «Εἰς τὰ
πεμφθέντα τῷ φίλῳ ἀνθίμα (γρ. Ἄνθιμω;) ἰψυχρισμένα κουτρούβια
καὶ ἐν στ. 4 ὅπου ὁ Μαρκανός κώδιξ ἔχει κρίνεις.

19 (φ. 26). [Χριστοφόρου τοῦ Μυτιληναίου] «Εἰς τὸν
Ἡρώδη περὶ τῆς τιμίας κάρας τοῦ Προδρόμου». Στίχοι 10.

Ἄρχ. Ὑπόσχεσιν θεῖς ἡμισυ κράτους ὄλου».

Ἴδε *Kurtz* ἐνθ' ἀν. σ. 46 ἀρ. 74.

20 (φ. 26). [Χριστοφόρου τοῦ Μυτιληναίου] «Εἰς τὴν
ἀδελφὴν Ἀναστασῶ τελευτήσασαν καὶ ἴτι προκαιμένην ἀνακρεόν-
ταιοι». Στίχοι 39 κατὰ τρεῖς σελίδας γεγραμμένοι.

Ἄρχ. Ῥοδο[ει]κέλην γυναῖκα.

Ἴδε *Kurtz* ἐνθ' ἀν. σ. 46 ἀρ. 75.

21 (φ. 3^α). [Χριστοφόρου τοῦ Μυτιληναίου] «Ἐπὶ τῇ
ἐκφορᾷ τῆς αὐτῆς». Στίχοι 4.

Ἄρχ. Ἴδου λιποῦσα τὸν σὸν οἶκον ἐκφέρη.

Ἴδε *Kurtz* ἐνθ' ἀν. σ. 47 ἀρ. 76.

22 (φ. 3^α). [Χριστοφόρου τοῦ Μυτιληναίου] «Εἰς τὸν
ἅγιον Λάζαρον τὸν τοῦ Χριστοῦ φίλον διὰ τὴν σιωπὴν τῶν ἐκείθεν»,
Στίχοι 8.

Ἄρχ. Τῶν ἐν νεκροῖς ἠγγειλας οὐδὲν οὐδόλωσ.

Ἴδε *Kurtz* ἐνθ' ἀν. σ. 52 ἀρ. 80.

23 (φ. 3^a). [Χριστοφόρου τοῦ Μυτιληναίου] «Εἰς τοὺς νεκροθάπτας ὅτε ἐν τῷ ἁγίῳ Λουκᾷ πολυάνδριον ἐνεπρήσθη διαρπάζοντας τὰ τῶν νεκρῶν ἄμφια». Στίχοι 18.

Ἄρχ. Ἀνδρῶνα νεκρῶν πῦρ καταφλέγει κύκλω.

Ἴδε Kurtz ἐνθ' ἄν. σ. 52 ἀρ. 82.

24 (φ. 3^a). [Χριστοφόρου τοῦ Μυτιληναίου] «Εἰς τὸ τίμιον λείψανον τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος». Στίχοι 4.

Ἄρχ. Ἐβλυζε πέτρα ρεῖθρον Ἰσραηλίταις.

Ἴδε Kurtz ἐνθ' ἄν. σ. 56 ἀρ. 89.

25 (φ. 3^b). [Χριστοφόρου τοῦ Μυτιληναίου] «Εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Γεωργίου τὴν ἐν ταῖς Μαγγάνοις». Στίχοι 14.

Ἄρχ. Ἐν ταῖς ἄνω μὲν μαρτύρων κατοικίαις.

Ἴδε Kurtz ἐνθ' ἄν. σ. 61 ἀρ. 95.

26 (φ. 3^b). [Χριστοφόρου τοῦ Μυτιληναίου] «Εἰς τὸν ἐκ μίσης τῆς ὀροφῆς τοῦ Ὁάτου Σωτῆρα κάτω βλέποντα». Στίχοι 6.

Ἄρχ. Δοκεῖς προκύπτων καὶ βλέπων γῆν ὑψόθεν.

Ἴδε Kurtz ἐνθ' ἄν. σ. 62 ἀρ. 98.

27 (φ. 3^b). [Χριστοφόρου τοῦ Μυτιληναίου] «Εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Ἡλίου». Στίχοι 6.

Ἄρχ. Ὡς Ἡλίας ζῆ, πῶς ἀπιστήσεις βλέπων.

Ἴδε Kurtz ἐνθ' ἄν. σ. 63 ἀρ. 101.

28 (φ. 3^b). [Χριστοφόρου τοῦ Μυτιληναίου] «Εἰς τινὰ ζωγράφον ζωγραφούντα τὴν εἰκόνα Μιχαήλ». Στίχοι 6.

Ἄρχ. Εἰ τοῦ Μιχαήλ τὴν θεὰν γράφεις μόνον.

Ἴδε Kurtz ἐνθ' ἄν. σ. 74 ἀρ. 112.

29 (φ. 3^b). [Χριστοφόρου τοῦ Μυτιληναίου] «Εἰς τὴν γέννησιν τοῦ τιμίου Προδρόμου». Στίχοι 6.

Ἄρχ. Θαυμαστὸν οὐδὲν εἰ θεὸς νικᾷ φύσιν.

Ἴδε Kurtz ἐνθ' ἄν. σ. 76 ἀρ. 113.

30 (φ. 36). [Χριστοφόρου τοῦ Μυτιληναίου] «Εἰς τὸν μοναχὸν Ἀθανάσιον περὶ τοῦ πεμφθέντος ῥόδουστάγματος». Στίχοι 4.
 Ἄρχ. Ὅπως ῥόδου τὸ δῶρον ᾧ χρῆσι πάτερ
 Ἴδε Kurtz ἐνθ' ἀν. σ. 81 ἀρ. 117.

31 (φ. 36). «Τοῦ κυροῦ Ἀνδρονίκου τοῦ πρωτεκδέχου γεγονότος ἐν τῇ τοῦ θεοῦ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ καὶ ἀντί σημειώματος τούτους γεγραφότος» Στίχοι 163.

Ἄρχ. Ἀκουσμα καινὸν καὶ πέρα τραγωδίας
 οἶον περ οὐκ ἦνεγκε πώποτε χρόνος
 τὴν τήμερον σταθεῖσα πρὸ κριτηρίου
 τλήμων μοναχὴ Μαρία καλουμένη
 θέματος ὡς ἔφησε Κιβυρραιώτου
 5 τοῖς ὡσὶ παρέπεμψε τοῦ συνεδρίου,
 ὃ καὶ κατεστάλαξε πάντων καρδίας
 ὃ καὶ παρεσκεύασεν ἐκ βάρους στένειν,
 ἰλιγγιᾶν ὀρθὰς τε τὰς τρίχας φέρειν
 καὶ πικρίας ἐπλησεν ἀκροωμένους
 10 καὶ δακρῦειν ἐπεισε πάντας ἀθρόως
 κατηφιᾶν τε καὶ στενάζειν καὶ τρέμειν.
 Οὐ γάρ τις ἐνταῦθα δρυὸς ἢ πέτρης.
 Τέλ. Λύσις γάρ ἐστι δεσμὸς ἐκ τῆς συνόδου
 δεσμουμένη ἅπασι τῷ θείῳ φόβῳ·
 κἀντεῦθεν εὐρίσκουσα λύσιν σφαλμάτων.

32 (φ. 5^α). «Τοῦ [Θεοδώρου] Προδρόμου».

Ἄρχ. ἡ ὑπόθεσις ὡδε· Τοῦ μυῶν κυριεύοντος ἐν ὀπῇ τινὲ ζοφώδει καὶ κατεσκιασμένη προσμένοντος Κρεῖλλου κατωνομασμένου.

Εἶνε τὸ γνωστὸν δράματιον τὸ ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν ἐπιγραφὴν Γαλομαχία ἢ Κατομουμαχία, οὐ τελευταία καὶ ἀρίστη ἐκδοσις ἡ τοῦ Hercher ἐν Λειψίᾳ τῷ 1873 παρὰ τῷ Teubner ¹.

¹ Πρὸς. *Krumbacher* Geschichte der byzantinischen Litteratur σ. 751 κ. ἰ. Ἑλλ. μετασο. *Σωτηριάδου* Τόμ. Β' σ. 704.

33 (φ. 86). Σημείωμα περί ὑπολογισμοῦ τῶν ὥρων τῆς ἡμέρας διὰ τῆς σκιᾶς τοῦ ἡλίου.

34 φ. 9^a). «[Τοῦ] πατριάρχου Βαλααμῶν εἰς τὸν Αἴθιοπα Μωσῆν λογαριασθίντα καὶ λυπούμενον» Στίχοι 3.

*Ἀρχ. Ἐπὶ τῆς λειποθυμίας τρέφει.

*Ἐξιδέθη ὑπὸ *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 199 ἀρ. XL.

35 (φ. 9^a). «Στίχοι τοῦ αὐτοῦ εἰς εὐνοχόπουλον ἄρξασθαι μέλλον σχεδιογραφίας». Στίχοι 6.

*Ἀρχ. Τὴν κνιδοχυτρόπλουτον εὐνούχων φύσιν

*Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 200 ἀρ. XLI.

36 (φ. 9^a). [Τοῦ αὐτοῦ] «Στίχοι εἰς νιπτῆρα ἴνδον δημοσιακοῦ λουτροῦ τῆς μονῆς τῶν Ὀδηγῶν». Στίχοι 9.

*Ἀρχ. Χεῖρες θεοῦ νίπτουσιν οἰκέτου πόδας.

*Ἴδε *Horna* ἐνθ' ἀν. σ. 200 ἀρ. XLII.

37 (φ. 9^a). «Περὶ ὀδόντων». Στίχοι 168.

*Ἀρχ. Μόλις διασχῶν ἐξ ὀδύνης τὸ στόμα

. . . τῶν πόνων ἢ σφοδρότης.

*Ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ τῶ ὄρωντι σελίς τοῦ φ. 9^a ἀφανῆς τὸ πλείστον.

Τίλ. καὶ μαστίγων τὴν βίαν ἠρέμα τρίψε'

πληγείς γὰρ ὀψὲ συγκομίζομαι φρένας.

38 (φ. 106) «Τοῦ¹ Κωνσταντίνου καίστωρος (γρ. κοιαίστωρος) καὶ διδασκάλου τοῦ Στιλβῆ στίχοι λαμβικοί ἐπὶ τῷ συμβάντι ἐν Κωνσταντινουπόλει θεηλάτῳ μεγάλῳ ἔμπρησμῷ μηνὶ Ἰουλίῳ κα' ἴτους ,ρψε'». Στίχοι 937, ὧν ὁ 793 δὲν ἰγρῶφη (ἐν φ. 17^a).

*Ἀρχ. Δεῦτε τρόφιμοι, δεῦτε γῆς βυζαντίδος

ἔσοι πατεῖτε τὴν περὶ κλυτον πόλιν

ξυναυλίαν κλαύσωμεν ὡς τραγωδίαν

¹ Τὸ κεφαλαῖον Τ ἰσοθρόν, τὸ δὲ μικρὸν τ μέλαν.

- χορὸς τραγικὸς ἄλλος ἐκ τῆς ἀσβολῆς,
 5 στυγνὴν φοροῦντες τὴν προσωπειῶν θέαν,
 καὶ τῇ φλογὶ βλύσωμεν ὕδωρ δακρύων,
 κἂν περ χύσις ἀδυσσοῦς αὐτὴν οὐ σδέσει
 τὴν πατρίδα θρηνώμεν ἠνθρακωμένην,
 τὴν βασιλίδα πενθικῶς ἐσταλμένην
 10 ὡς τὰς κρατούσας ἢ τραγωδία γράφει.
 Οὐ χάριεν γὰρ πατρίδος καπνὸν βλέπειν
 ἦν ἀποθρῶσκη δριμύς ἐκ τῶν καυμάτων.
 Ὅσοι καλοῖς τρυφᾶτε τῆς Κωνσταντίνου
 αὐτοὶ γοᾶσθε καὶ πικρὰν τ[ραγωδίαν].
 15 τὴν πατρίδα θρηνεῖτε μπτέρος πλέον
 οὐς γνησίως ἔθρεψεν ὡς φίλους γόνους.
 Ἄν ἡ πατρίς καὶ ταῦτα τῶν πανολβίων
 ἂν συμφορὰς τε τὰς ὑπερτέρας πάθοι,
 συγκαλέσω θρηνούσας εἰς ἐμοὺς λόγους,
 20 ὡς ὁ Προφῆτης συγκαλεῖται πρὸς γόους,
 οὐχὶ ταπεινὰς οὐδὲ τῶν ἀγυρτίδων,
 ἀλλ' ἐξ ὅτε τοῦ πάθους καὶ τοῦ κράτους (*sic*)
 καὶ τῆς τοσαύτης συμφορᾶς τῶν Αὐσόνων.
 Τίνας ἐγὼ λέγοιμι; τὰς θρηνητικὰς
 25 ὅσαι πόλεις μετροῦσιν εἰς ταύτην φόρους
 ὅσαι τὲ προσκυνοῦσι τὴν κράτους πόλιν
 πέμψουσι¹ πᾶσαι θρηῆνον ἐκ τῶν ἐγκάτων·
 ὥσπερ κεφαλῇ συμπαθοῦντα πῶς μέρη.
 Τὰς συμφορὰς ἄκουε καὶ λίθων φύσις·
 30 τὸ πῦρ γὰρ ἐσκίσησε καὶ τοῖς ἀψύχοις
 καὶ ταῖς πέτραις ἔδωκεν αἰσθησὶν πάθους
 ἀἴρη, ὕδωρ, γῆ, τρίπλοκος συστοιχία.
 Τῶν κοσμικῶν ἄκουε τραγωδημάτων
 καὶ δὸς δυνατὴν εἰσφορὰν εἰς τοὺς γόους·
 35 τὸ πῦρ γὰρ ἐκδέβληκα τῆς συναυλίας
 στοιχειακῆς τε τετραδὸς διαγράψω

¹ Τὸ πέμψουσι γεγραμμένον ὅλον ἀνωθεν τῆς λέξεως πταῖουσι ἔξ διαιρέσεως
 ἰαν τὰ γράμματα πταί.

ὡς ἀγρίον τε καὶ βιοφθόρον μόνον
καὶ μιάναν τριάδα τὴν ζωοτρόφον
καὶ τὴν βροτοθρέπτειραν ἀχρειοῦν φύσιν.

40 Ἰδὼρ ἀνέσχε τῷ βίῳ τοὺς ἰχθύας.

φ. 11^α || ἀήρ πετεινά, γῆ τροφῶν πανσπερμίαν,
γεννᾷ δὲ πυρὸς φύσις οὐδὲν ἐν βίῳ,
μόνον λαφύσσει τὰς ὕλας ὡς παμφάγον,

45 πέττει τὰ πάντα καὶ προέρχεται πάλιν
ἄσιτον, ἰσχνὸν ὡσπερ ἐκ λιμαγχόνης.

Ἐν φ. 14^α περὶ τὸ μέσον·

σφαῖραι κατὰ γῆν οἱ νεῶ τοῦ δεσπότη
ὡς ἀντίμιμοι τῶν ἄνω σφαιρωμάτων.

Ἐν φ. 16^β Ὁ φοίνικος δύναμις ὡς τεραστία
εἰ ζῆ καμίνῳ καὶ νεάζει τὰ πτίλα
καὶ τίκτεται πᾶς ἀπὸ γαστροῦ ἀνθράκων·
ὁ δ' αὖ μέγας ἄνθρωπος ὡς πτερόν φθίνει
ἐναπολειφθεὶς ἀνθρακιᾶς ἐν μέσῳ.

Ἡ φλόξ ἐπεστράτευσε καὶ ^{λατίνων} φρακτιένει
καὶ τῶν Ἰταλῶν τὴν πανοπλίαν τρέπει

φ. 16^β || ὄξυ πυριμάλακτον ἀφεῖσα βέλος
καὶ θωράκων εἰςδῆνον εἰς λεπτοουργίαν,
τούτων μαλάττει καὶ χαμαὶ κατακλίνει
σιδήρεον τράχηλον ἐκ φιλαυτίας
ὡς δ' ἀπαλὴν μόλιδον, ὡς κηρόν λυεῖ.
Πάροικον ἦν τὸ φῦλον οὐκ Αἴγυπτίοις,
ἐν εὐκλεεῖ δὲ τῶν Βυζαντίων πόλει,
ὅμως καμίνου γεύεται σιδηρέας
καὶ πυρπολεῖται φθαρτικῶν ἐξ ἀνθράκων
καὶ ψηλαφητὸν νύκτερον σκότος βλέπει
καὶ πρωτογενῶν ὑστάτων μέσον φόνον.

Ἐν τῷ αὐτῷ φ. 16^β κατωτέρῳ·

Ὁ πῦρ βαθυλώνειον εἰς γῆν Αὐσόνων
κάμιнос ἐξαρθεῖσα πρὸς τὸν αἰθέρα

ἦν πίσσα καὶ στυπεῖον καὶ κληματίδες
καὶ πᾶν πυρὶ τρώξιμον ἐξαναφλέγει·
ταῦτα γὰρ ἐστοίδασεν ὄλθος ἐμπόρων
ὠνούμενος φεῦ τὴν φθορὰν τῆς πατρίδος.

φ. 17^a ¶ Τῶν λιμένων περὶ δε τῶν εὐαγκάλων
τί καὶ λαλήσω τῆς καλῆς Βυζαντίδος;
Πρώτους γὰρ αὐτοὺς ἐκτεφροῖ τὸ παφλάσαν
τὰς ἀγκάλας κυκλῶσαν . . . ¹ βία
καὶ κόλπον αὐτὸν ² ψηλαφῆσαν εἰς βάθος,
ὡς νῦν ἐχρῆν μέλασιν ἰστίοις πλεύσειν
καὶ κατάραι τὰς νῆας εἰς τὸν λιμένα
δειξαι τὲ τῷ σχήματι τὴν τρικυμίαν
ἢ μὴ κατάραι μὴδὲ προσχεῖν ἀγκύραις·
σπιλὰς γὰρ αὐτοῦ καὶ κῦμα τῶν καυμάτων
καὶ ζεῖ τὸ ρεῖθρον ὡς τὸ τοῦ Ξάνθου πάλαι
καὶ Πυριφλεγέθοντος Ἕλληνοσ λύσεις.
Ὡς πρὶν Ἀχαιῶν ναύσταθμος πῦρ ἐκφλέγει,
νεώρια νῦν πυρπολεῖ Βυζαντίων.

Χρὴ μὴ κατάραι, μὴ προσορμίσαι σκάφη,
μὴ καὶ φρυγῶσιν Ἀττικὸς καθὰ στόλος
ἐκ πυρὸς ὑγροῦ, κἂν φύσιν ξηρὰν λάχοι.
Φρυκτὸς γὰρ ὧδε φθαρτικὸς τοῖς ναυτίλοις
ἂν ἐξανῆψε τοῦ Παλαμῆδους φῆτις
ἐν λιμένι πρὶν εἰς ὄλεθρον Ἑλλάδος·
χρὴ μὴ προσίσχειν τὰς πολυφόρτους νῆας,

φ. 17^b ¶ ἡμᾶς δὲ διπλῆν τῶν κακῶν λύμην στένειν
τὸ καυστικὸν πῦρ καὶ λιμὸν τὸν πυρφόρον
πάντων ἀπάντων φθαρτικῶν ἀγωγίμων.

Τελ. (φ. 18^a).

Παύσω λόγους μὲν· ἀλλὰ τοὺς γόους τότε
ὅταν πνέοντας τοὺς πεφλεγμένους ἴδω
καὶ πυρκαύστους ἐκνεάσαντας δόμους
καὶ τῶν ναῶν τὸ κάλλος ἐξανθοῦν πάλιν

¹ Κενὸν ἐν τῷ κώδιξι.

² Κατὰ διόρθωσιν τοῦ τὸ πρῶτον γραφέντος κόλπων αὐτῶν.

καὶ τὴν τοσαύτην τῶν καλῶν πανσπερμίαν.
 Οἶμοι στενάζω τοῖς ἀλαλήτοις γόοις
 ἕως ὄρω πῦρ, τὴν φθορὰν τῆς πατρίδος,
 ἕως τὸν ἐχθρὸν εἰς ὑπόμνησιν βλέπω
 ἐν ἐσχάταις τε καὶ δαδούχοις λαμπάσιν,
 ὡς εἶθε πῦρ εὔρηκε παντελῆ σβέσιν,
 ἀπὴν ἐμοῦ βλέμματος ἢ κοινῆ λύμῃ.
 Οὕτω γὰρ ἴσως ἐξελαθόμενν στένειν,
 κὰν οὐ σκότος τὰ πάντα τῇ πυρὸς σβέσει.
 Δέδοικα μὴ φάντασμα καὶ φλογὸς μόνον
 ἐμὴν ψυχὴν φεῦ ἐξεπίμπρα πρὸς γόους.
 Ἄλπειπα· πῦρ με καὶ λαλοῦντα συμφλέγει.
 ὦ πῦρ· βαβαὶ πῦρ· καὶ τρίτον καὶ πολλάκις.

Ὡς πρὸς τὴν τεχνικὴν κατασκευὴν τῶν στίχων παρατηρητέον, ὅτι ὁ Στιλβῆς παρὰ τὸ ἔθος τῶν χρόνων ἐν οἷς ἔγραφεν ἔχει ποῦ καὶ ποῦ ἐν τῷ ποιήματι τούτῳ καὶ στίχους, ὧν ἡ τελευταία λέξις τελευτᾷ εἰς προπαραλήγουσαν ἢ λήγουσαν, καθ' ἃ ἐν ταῖς ἀρχαιοτέροις χρόνοις. Οὕτως ἐν φ. 12^α σελ. 6' στ. 11· οὐδεὶς πατάσσει καὶ στένουσι τραύματα, ἐν φ. 14 σελ. 6' στ. 17 ἂν ἐξετάκη τῷ πυρὶ τὰ δάκρυα· ἐν φ. 14^α σελ. 6' στ. 19· σκηνὴν συνεκρότησαν, ἀλλὰ χάριτος, ἐν φ. 15^β σελ. α' στ. 8· δεῖ κολωνὸς τῶν γόων ἐξαίρεται, ἐν φ. 17^α σελ. 6' στ. 13· καλῶς λαλήσαι τῷ πόνῳ νικώμενος. Ἴδε καὶ ἀνωτέρω στ. 24· τίνας ἐγὼ λέγοιμι; τὰς θρηνητικὰς.

39 (φ. 18^α), «Εἰς εἰκόνα τῆς βαπτίσεως τοῦ Χριστοῦ προτιθεμένην ὅτε ὁ πατριάρχης ἐν παλατίῳ ποιῆται τὰς τῶν Φώτων εὐχὰς, κοσμηθεῖσαν παρὰ τοῦ κραταιοῦ καὶ ἀγίου ἡμῶν βασιλέως». Στίχοι 14.

Ἄρχ. Εἴ τις ποταμὸς ἄνθρακος φλόγα βρῦει.

Τίλ. Χρῶζει δὲ χλωρότητι χρυσοῦ τὸν τύπον
 ὁ πορφυρανθῆς Μανουὴλ αὐτοκράτωρ,
 οὔ, λίθε Χριστὲ, τὸ κράτος μὲν ἐδράσαις,
 ἐχθρῶν δὲ τὴν βλάστησιν ὡς ἀγροῦ χλόην
 βολαῖς φλογίσαις μυστικῶν πυρανθράκων.

40 (φ. 18⁶). «Ἐπί εἰκόνι τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ». Στίχοι 24.

Ἄρχ. Μὴ, Σῶτερ, ὥσπερ προσλαβὼν πρὶν σαρκίον
 Τέλ. κοσμῶ τύπον σὸν μαργάραις, χρυσῶ, λίθοις
 πορφυροφυαῖς παῖς Ἄννης Ἰωάννης
 ἀπὸ Στεφάνου Κοντοστεφάνων γένους·
 σὺ δ' ἀλλὰ χαλκοῦν τόξον ἐν μάχαις τίθει
 τὴν δεξιάν μου, καρδίας δὲ τὰς βάσεις
 20 σῆς ἰσχύος στήριζε τῷ στερερῷ λίθῳ,
 προσκομμάτων δε πάντα ἐξαίρων λίθους
 ἐξευμαρίζοις τοῦ βίου μοι τὰς τρίβους,
 ἐς κρίσεως θρόνον δε καθίσας τέλος,
 ἐμοὶ τὸ νεῦμα συμπαθὲς κλίνον τότε.

41 (φ. 18⁶). «Εἰς εἰκόνα τῆς σταυρώσεως τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰη-
 σοῦ Χριστοῦ κοσμηθεῖσαν παρὰ τοῦ Δρυωνίτου». Στίχοι 13.

Ἄρχ. Ἦκουσα Ἀδάμ σῶν ποδῶν ἤχον, λόγε,
 Τέλ. σώζοις δὲ κάμῃ Μιχαὴλ Δρυωνίτην
 χρυσαργυροῦντα Γολγοθᾶ σου τὸν τύπον.

42 (φ. 18⁶). «Εἰς ἐγκόλπιον Μιχαὴλ τοῦ Ἀλουσιάνου ἔχον μέρος
 τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀγίου Θεοδώρου τοῦ Γαβρα».

Ἔχει ὅλον ὠδε·
 Ἐγκάρδιον τρέφοντα σοὶ πόθου φλόγα
 καὶ τμημα σῆς φέροντα τοῖς στέρνοις κάρας
 Ἀλουσιάνον Μιχαὴλ κύκλῳ σκέποις,
 ἀθάλητᾶ Γαβρᾶ βλαστὲ Τραπεζουντίων.

43 (φ. 18⁶). «Εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ἀγίου Πέτρου»

Ἔχει ὅλον ὠδε·
 Ἄδου πύλαι μὲν οὐ κατισχύσουσί σου
 ἐκκλήσιᾳ τεθέντος ὡς πέτρος, Πέτρε,
 τύπου δὲ σελτοῦ σου κατίσχυσε χρόνος
 καὶ πρὸς φθορὰν ἤνεγκεν ἀστάτως ῥέων·
 5 ἐν σοὶ δὲ βᾶθρον πίστεως φέρων Πέτρος

ἡγουμενεύων τῆς μονῆς τῶν Μογλένων
αὐθις νεουρογῶ· σὺ δὲ τρυφῆς μοι πύλας
τὰς κλείς φέρων ἀνοιξον· ἀμοιβὴν νέμων.

44 (φ. 18^ς). «Εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Παύλου».

Ἔχει ὅλον ὧδε·

Νυχθημερεύσας ἐν βυθῷ πρώην, Παῦλε,
πέπονθας οὐδὲν ἀλλὰ νῦν ἔθορα χρόνου
λίθης βυθοῖς ἐκρυσσε μικροῦ σὸν τύπον.
Πέτρος δὲ σῶ δέσμιος ἐνθέω πόθῳ

5 ἡγουμενεύων τῆς μονῆς τῶν Μογλένων
ξέω τὸ γῆρας τῆς γραφῆς τῶν χρωμάτων.

Σὺ δ' ὁ πρὶν ἀρθεῖς εἰς θεάν παραδείσου

φ. 19^α || οἰκίζε κάμὲ προσλαδὼν τούτου μέσον.

45 (φ. 19^α). «Εἰς εἰκόνα τῆς κοιμήσεως τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου».

Στίχοι 6.

Ἄρχ. Βρέχουσιν ὧδε τοὺς Ἀποστόλους νέφην.

46 (φ. 19^α). «Εἰς τὰς εἰκόνας τῶν ἁγίων Ἀναργύρων καὶ τῆς
μητρὸς αὐτῶν Θεοδότης» Στίχοι 20.

Ἄρχ. Ἔχει μὲν ὑμᾶς τῆς Ἐδὲμ χλόης τόπος.

Ἐν τῷ ποιήματι τούτῳ καὶ τάδε·

Γερασίμου δὲ πίστις ὑμῶν οἰκέτου,
πιστοῦ μοναχοῦ τῆς μονῆς ἡγουμένου.
ἦν χάρις ὑμῶν ἐν Βοδανοῖς λαμπρύνει.
ἀμφοῖν ἀνιστόρησε σεπτὰς εἰκόνας.

47 (φ. 19^α). «Εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Γεωργίου, γραφέντος
ἄνωθεν τοῦ πυλῶνος τῆς τοῦ ποιήσαντος τοὺς παρόντας στίχους οἰ-
κίας· ὅτε ἔμπρησμοῦ γεγονότος καὶ καυθέντων πάντων τῶν ἑταιρικῶν
οἰκημάτων τῶν πλησιαζόντων τῷ ναῷ τοῦ ῥηθέντος ἁγίου τῷ συνη-
νωμένῳ τῇ τοιαύτῃ κατοικίᾳ, διεφυλάχθη αὐτὴ παντελῶς ἀβλαβής».

Ἔχει ὅλον ὧδε·

Ὁ μὲν καθ' ἡμᾶς πῦρ πνέων Σατὰν δράκων
πῦρ ὑπανῆψε σαρκικῶν ὕλη πόθων,

ταῖς γειτνιαζούσαις δὲ βαλὼν οἰκίαις
 ὡς πνεῦμα φύσσῶν ἤρε πυρσὸν εἰς μέγαν,
 5 πόρνας ὑπουργοὺς τῆς φλόγος προσλαμβάνων.
 Σὺ δ' ἀλλ' ὁ Χριστοῦ τοῦ θεοῦ μάρτυς μέγας
 τοῦ πῦρ βαλεῖν ἐλθόντος ἐνθέου πόθου,
 ὃν ἐξεχαλκεύσαντο βασάνων φλόγες
 καὶ ροῦς ἐπεστόμωσε θερμῶν αἱμάτων.
 10 οὐκ εἰς τέλος παρείδεν αὐτοῦ τὴν ζέσιν.
 Οὐκ ἦν γὰρ εἰκὸς οὐδὲ σὼ ζήλω πρέπον
 θεοῦ λαλεῖσθαι δόξαν ἐν ναῶ¹ μέσῳ,
 ἐκτός δὲ πορνῶν ἀνταπηχεῖσθαι μέλη.
 Τοῖνυν βαλὼν ἐνυλον ἀφανῶς φλόγα
 15 ἑταιρικὰς μὲν ἐκτεφροῖς κατοικίας,
 τὸ πῦρ δὲ μακρὸν τῆς καθ' ἡμᾶς οἰκίας
 τρέπεις ἐπιστάς ἐμφανῆς στρατηγέτης.
 Ὡς γοῦν τὸ θαῦμα μὴ μακρῷ λάθῃ χρόνῳ,
 Γεώργιόν σε τὸν πυροσδέστην γράψω,
 20 αἰτῶν σε καὶ πῦρ τῆς γεέννης μοι σβέσαι.

48 (φ. 19⁶). « Εἰς ἀποκαθήλωσιν ». Στίχοι 6.

Ἄρχ. Ἦλους ἀποσπῶν τοῦ νεκροῦ τούτου βλέπε.

49 (φ. 19⁶). « Εἰς τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ ». Στίχοι 4.

Ἄρχ. Χριστοῦ σιγᾶς ἔγερσιν, ὦ κουστωδία.

50 (φ. 19⁶). « Ἐπὶ τοῖς εἰκονίσμασι τοῦ πρωτοσεβαστοῦ καὶ μεγάλου δουκὸς κυροῦ Ἰωάννου τοῦ Κομνηνοῦ καὶ τῆς Ἀ'σεβαστῆς (=πρωτοσεβαστῆς) ἐν τῇ μονῇ τοῦ Εὐεργέτου ».

Ἔχει ὅλον ὡδε·

Ναὸς μὲν οὐδεὶς οὐδὲ πᾶς κόσμου τόπος
 ἐπάξιός σοι, τοῦ κράτους εὐεργέτα,
 τοὺς οὐρανοὺς ἔχοντι σῆς δόξης θρόνον
 καὶ γῆν πατοῦντι καὶ τὸ πᾶν πληροῦντι σοι·
 ὃ πλὴν ὡς περιγραφέντα σαρκίνῳ πάχει

¹ Κατὰ διόρθωσιν ἐκ τῶν πρώτων γραφόντων, νῦν ὄντων ἀδιαγνώστῳ.

πίστις σε πολλοῖς ἐμπεριγράφει τόποις.
 Τοῖνυν ἀμοιβὴν ἀντεκφέρειν ἐθέλων
 ὧν ἔσχον ἐκ σοῦ πλουσίων δωρημάτων
 πρωτοσεβαστὸς δοῦξ μέγας Ἰωάννης
 10 Κομνηνοῦ παῖς σεβαστοκρατόρων,
 τὸν οἶκον ὃς μοι πατρικὴ κληρουχία
 εἰς γῆν καθαιρῶ μέχρι καὶ βάθρων βάθους
 καὶ σῶ σθένει θέμεθλον ἐμβαλὼν νέον,
 μονὴν νεουργῶ τοῖς μονοτρόποις νέαν
 15 εἰς Πνεύματός τε καὶ πατρὸς καὶ σὸν σέβας·
 μεθ' ὧν συνέλθοις καὶ μονὴν ὧδε δράσαις
 καὶ μέχρι παντός ἀρραγῶς ἐφεδράσαις,
 κάμοι δὲ λύτρον ὧν περ ἡμάρτηκά σοι
 οὐκ εἰς ἀμοιβὴν, ἀλλὰ σὴν χάριν νέμοις.
 20 Σοῦ γάρ τὰ πάντα, σοὶ δὲ σὸν δῶρον φέρω,
 τὰ δ' ἐξ ἑμαυτοῦ πίστις ἐστὶ καὶ πόθος,
 ἃ καὶ προσῆξα σὺν προθύμῳ καρδίᾳ·
 ἀνθ' ὧν μονὴν μοι τῆς Ἐδῆμ δοίης μίαν
 σὺν τῇ συνεύνῳ καὶ τέκνων τῇ πεντάδι,
 25 ἃ καὶ παρασχών, σὺν προσείληφας πάλιν.
 κάκει συνάπτων οὐς συνῆψας ἐν βίῳ·
 οἶκον δὲ καινὸν ἐν στύλοις ἑπτὰ κτίσας¹
 ἐκκλησίαν δείξειας ἐξ ἡμῶν μίαν
 καὶ τὸν κρατῆρα τῆς τρυφῆς στήσας. λόγε,
 30 κοινῶς ποτίσαις ἀναπαύσεως ὕδωρ.

51 (φ. 196). α Ἐπὶ τῷ μοναχικῷ εἰκονίσματι τοῦ αὐτοῦ πρωτοσεβαστοῦ β.

Ἔχει ὅλον ὧδε·

Σκηνὴν ἐγείρας ὡς νέος Μωσῆς νέαν
 τοῦτον τὸν οἶκον σῆς μονῆς, εὐεργέτα,
 πρωτοσεβαστὸς δοῦξ μέγας Ἰωάννης
 ἐκὼν ὑπῆλθεν ὃν στολίζεται γνόφον
 5 καὶ κλῆσιν ἀλλάξατο τὴν Ἰγνατίου

¹ Ἐἶχεν ἀρχίσει γράφων στήσας.

μελενδυτήσας ὡς τὸ σὸν φέγγος βλέπη.
 Κἂν πῦρ γὰρ εἴ σὺ, κἂν φύσιν φωτὸς βρύης,
 ἀλλ' εἶδεν ἐν γνόφῳ σε καὶ Μωσῆς πάλαι.
 Ἄγαλλιάσθω τοιγυροῦν τῷ φωτί σου
 10 πέτρα καλυφθεῖς τοῦ πικροῦ τούτου τάφου,
 τὴν σύζυγον πρὶν, νῦν δ' ἀδελφὴν Μαρίαν
 σύννοικον εὐρεῖν ἐν παραδείσῳ πλάτει,
 ὡς ἂν τὸ τερπνὸν ἕσμα τῶν σεσωσμένων
 ἄδῃ μετ' αὐτῆς ὡς ἀδελφῆς Μωσέως,
 15 τὴν τοῦ βίου θάλασσαν ἐκβάς ἀβρόχως.

52 (φ. 20^a). « Εἰς εἰκόνα τῆς ὑπεραγίης Θεοτόκου κοσμηθεῖσαν παρὰ τοῦ καίσαρος κυροῦ Ἰωάννου τοῦ Δαλασσηνοῦ ἀπὸ τῶν κοσμίων τῆς συζύγου αὐτοῦ τῆς πορφυρογεννήτου κυρᾶς Μαρίας τῆς Κομνηνῆς.

Ἔχει ὅλον ὠδεῖ·

Ζυγιστατήσας παρ' ἐμοὶ πόθους δύο,
 τὸν πρὸς τὰ ῥευστὰ καὶ τὸν εἰς σέ, Παρθένε
 ἐκλίνα τὴν πλάστιγγα πρὸς τὸν σὸν πλέον
 καὶ χρύσεόν σοι κόσμον εἰσφέρειν θέλων
 5 τὸν φίλτερόν μοι κόσμον ἐν χρυσοῖς φέρω,
 ὃν εἶχεν εὐπρέπειαν εἰς τὸ σαρκίον,
 ἢ μᾶλλον αὐτὸν ἀντεκάλλυνε πλέον
 ἢ παπποπατράδελφον αὐχοῦσα στέφος
 καύχημα πατρὸς, συγγόνων, γένους ὄλου,
 10 ἢ πυρφυρανθῆς σύζυγός μου Μαρία,
 κἂν νῦν ἀπανθῇ πορφυρόχρουν ὡς ῥόδον,
 δρεφθεῖσα χειρὶ θανάτου ξιφνφόρου
 καὶ θλίψεως ἄκανθαν ἐμβαλοῦσά μοι.
 Ἄλλ' ἢ θεῶ βάψασα σαρκὸς πορφύραν
 15 ἐξ αἱμάτων σῶν ὑπεραχράντων, κόρη,
 πορφυρογεννήτῳ τε κάμοι συζύγῳ
 Ἰωάννη καίσαρι Δαλασσηνόθεν
 πλάστιγγα κλίνας δεξιὰν ἐν τῇ κρίσει,
 ὅταν ζυγιστατῶσιν ἡμῶν τοὺς βίους,
 20 μονὴν δὲ κοινὴν τὴν Ἐδὲμ νέμοι χλόην.

53 (φ. 20^a). «Ἐπί ἀναγνώσει τοῦ Ἑπιλλεν ἄρα». Στίχοι 37.

Ἄρχ. Ἄσκει σιωπὴν καὶ πάλιν, Πυθαγόρα.

Τελ. ἡμιτόμου στόματος ἐκπεφρασμένων
ἐπευλόγει νῦν ἀκολουθίαν, θύτα.

Ἐν τῷ ποιήματι τούτῳ καὶ ἡ νέα λέξις γλυκερόγλωσσον (στόμα).

54 (φ. 20^b). «Εἰς ἐγκόλπιον ἔχον τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον».

Ἔχει ὅλον ὧδε·

Ἐν καρδίας ἔχων σε πλαξί, Παρθένε,

θεοῦ λόγον πλάξ ὡςπερ ἐγγεγλυμμένην

ὡς θυρεὸν νῦν καὶ πρὸ τῶν στέρνων φέρω

Θεόδωρος σὸς Δουκοφύης οἰκέτης.

55 (φ. 20^b). «Εἰς εἰκόνα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἔχουσαν κυκλόθεν οὐρανὸν καὶ ἀγγέλους παρεστῶτας». Στίχοι 10.

Ἄρχ. Ἐμψυχον εἰδὼς τοῦ θεοῦ λόγου θρόνον,

Τελ. σὲ, Παρθένε, κρίνουσι τιμιωτέραν.

56 (φ. 20^b). «Τῆ σεβαστοκρατορίαση κυρᾷ Εἰρήνη».

Ἔχει ὅλον ὧδε·

Ἄν εὐνοεῖν πέφυκε δεσπότην κύων,

ξένος λόγου θῆρ ἂν ὑπουργῆ γνησίως.

ἐπεὶ τραπέζης τοῦτον ἢ ψιξ ἐκτρέφει,

πῆ μὲν παρῶν ἄγρυπνος, εἰ δέοι, φύλαξ

5 καὶ καθυλακτῶν εἰ τις ἐχθρὸς προσβάλοι,

πῆ δ' ἰχνιάζων ἀφανεῖς πτῆναι δρόμους,

πτῶκας διώκων, συμποδίζων δορκάδας,

κατακολουθῶν ταῖς βοαῖς τοῦ δεσπότου

καὶ ζῶντι παρῶν καὶ θανόντι προσμένων

10 καὶ συντελευτῶν ὡς λιμοῦ τραυματίας,

μὴ καρτερῶν ζῆν καὶ βλέπειν τὸν ἥλιον·

καὶ μάρτυς Ὀρίωνος ἐστὶ μοι κύων,

ὃν Ζεὺς συνηστέρωσε τῷ κυνηγέτῃ,

τοιᾶςδε θανῆς ἀντιδοῦς ταύτην χάριν,

15 ἐξ οὐπερ ἔσχε καὶ παρ' ἀνθρώποις σέβας.

συμπροσκυνηθεὶς τοῖς θεοῖς Αἰγυπτίων.
 σοφοὶ δ' ἐπεκλήθησαν ἐντεῦθεν κύνες
 ἂν ταῦτ' ἀληθῆ, τίς δὲ μὴ θαρρῶν λέγει,;
 πῶς αὐτὸς, ὢν ἄνθρωπος, ἔλλογος φύσις,
 20 νοῦν ἐκ θεοῦ σχῶν εἰς κρίσιν τῶν πρακτέων
 καὶ γλῶσσαν εἰς ἑκφρασιν εὐστροφωτάτην,
 οὐκ εὐχαριστήριον εἰσοίσω λόγον
 τῇ φιλοτιμίᾳ τῶν καλῶν (;) χορηγέτι,
 οὐκ ἀπολαύσας ψυχίων μικρῶν μόνων,
 25 ἄρτων δὲ πολλῶν ποικίλων τε πεμμάτων;
 Τίς δ' ἢ χορηγός; Ἄλλὰ τολμήσας στρέφω,
 σεβαστοκρατόρισσα, πρὸς σέ τοὺς λόγους.
 Γένος μὲν οὖν σὸν εἰς τὸ τῶν Αἰνειάδων
 ὡς εἰς ἀπαρχὴν ἀνάγειν καὶ συγγράφειν
 30 τρόπαια λαμπρὰ κατὰ τῶν ἀντιμάχων
 καὶ νεῦρα χαλκᾶ καὶ σθένος βραχιόνων
 ἐξ ὧν πατὴρ ἄξιός ἦν σοι τοῦ γένους
 φ. 21^α || λόγον τὲ μακροῦ καὶ χρόνου μηκιστάτου.
 Τῷ φωςφόρῳ τί λαμπάδας προσαιπτέον,
 35 τὸν σφαιροειδῆ μάργαρον τί ξεστέον,
 τὸν λυχνίτην τί καὶ τεχνικῶς στιλπτέον;
 Καὶ σοὶ δὲ τί χρῆ τῶν πέριξ προσαμμάτων;
 Ἐκ γὰρ σεαυτῆς ἀρκτέον σοι τὸ κλέος.
 Ἐκ σώματος γοῦν καὶ νοὸς συγκειμένα,
 40 ὧν τοῦ μὲν ὑπ' αἰσθησιν ἐστὶν ἡ χάρις,
 ὁ δ' οὐχ' ὀρατός ἐστὶν ὀμμάτων κόραις,
 αὐχεῖς τὸ κρεῖττον καὶ παρ' ἀμφοῖν ἐκκρίτως.
 Καὶ γὰρ τις ἰδὼν σῆς θεᾶς κάλλος τόσον
 πέπνηγεν ἐστῶς οὐδὲ προσλαλεῖν ἔχει,
 45 κἂν χειλέων τὰς πτύχας ἐξαρεῖ μόγις,
 Λιτάζομαι σέ φησιν, αἰδοῦμαι βλέπειν·
 θεία τις ἦσθα φύσις ἢ βροτοῦ τόκος.
 Μακάρτατος μὲν σὸς πατὴρ, τρισολβία
 μητρὸς τὲ γαστήρ ἦτις ἐξέθρεψέ σε.
 50 Εἰς σάρκα πῶς μετῆλθε χιόνος φύσις

- καὶ σοῦ συνεστήσατο σώματος πλάσιν ;
 Ἡ τοῦτο μὲν μὴ, πλὴν ἐτυρώθη γάλα
 καὶ συνδιεπλάσατο σοῦ τὸ σαρκίον.
 Μύθους γὰρ οἶμαι νῦν θεὰς λευκωλένους,
 55 ἀργυρόπεζαν οὐ παρειαφέρων Θέτιν,
 ὀμηρικὸν παίγνιον ἢ λήρους λόγους.
 Τεράστιον γὰρ σοῦ τὸ λευκόχρουν κρίνω,
 ᾧ συμπαρανθεῖ κατὰ λειμώνων θέαν
 ἐρυθροδαφοῦς φυσικοῦ ῥόδου χάρις,
 60 βάπτουσα χεῖλαν καὶ παρειαῖς τὴν χροάν.
 Ἐπ' ὀφρύων φύσει γὰρ ἡ μελανία
 ὑπερτεθεῖσα καλλονὴν γράφει ξένην·
 τῶν ὀμμάτων εὖ· γλυκύτης γὰρ ἡλίκη,
 ὡς ἕμερον βλέπουσιν ἰλαρῶς ὄλον·
 65 εὖ τοῦ στόματος· νέκταρος ῥοῦν ἐκδρῦεις·
 ὡς ἄμπελος τέθηλας· ἀνθεῖς ὡς κρίνον,
 ὡς κυπάριττος ὀρθίαν στάσιν φέρεις·
 ἀπλῶς ἔφυς ἄγαλμα φύσεως ξένον.
 Τοιαῦτά τι φράσειε σὸν κάλλος βλέπων.
 70 Βαβαὶ χαρίτων καρδίας ἀποκρύφω·
 καὶ γὰρ λόγων ἄυλος εἰςφρήσας ἔρωσ
 ἀνῆψε πᾶσαν εἰς καλὸν πᾶν πρακτέον.
 Τί καὶ γὰρ οὐκ ἄν' ἀξιάγαστον μένοι
 ὄπου λόγου πάρεστιν εὐκταίου χάρις ;
 75 Σὺ γραμματικῆς ἠκριδώσω τοὺς λόγους,
 μέτρων προσέσχεσ παντοδαπαῖς ἰδέαις,
 ὀμηρικὴ ποίησις ἠγλάϊσέ σε,
 τῶν ἱστορούντων ὀμήλικας ταῖς βίβλοις
 οὐδεὶς παλαιῶν ξυγγραφεὺς λέληθέ σε,
 80 τὴν Ἑρμογένους ἠγάσω Καλλιόπην,
 ἠδυνε σὸν νοῦν δεινότης Δημοσθένους,
 θέλγητρον εὖρες ῥητόρων τὰς εὐρέσεις,
 ὁ δ' ἐκ Σταγειράς μᾶλλον εἰλκύσατό σε,
 πλατωνικῆς ἰυγγοῦς ἠράσθης πλέον,
 85 πάντων μαθεῖν ἔσπευσας ὄντων τὴν φύσιν

φιλοσοφοῦσα· τοῦτο θηλείαις κλέος,
οὕτω τις ἦσθα συνόλωσ τεραστία.

Ἄν δ' ἀμφὶ τὰς σὰς ἀρετὰς παρεγκλίνω¹,
κάνταῦθα λαμπρὸν τὸ κράτος προσλαμβάνεις.

90 Τίς μᾶλλον ἠγάπησε δικαίου λόγον,
φ. 216 || τίνος δὲ νοῦν φρόνησις ἐγκοσμεῖ πλέον,
τίς ὑπερηγάπησε σώφρονας τρόπους,
τίνος πλέον σήμαντρον ἐστὶ πραότης,
τὸ μακρόθυμον εἰς παράστασιν τίνος,

95 χεῖρ τίνος οὐκ ἔμαθε δακτύλων σχέσιν,
τίς δαψιλῆ ροῦν δωρεῶν οὕτω χέει,
ὡς ἐξελέγχειν, εἰ παράγειν τις θέλει,
τὴν τῆς χειρὸς πρόσρησιν ἐκ τοῦ κατέχειν;
ἐκ τοῦ χέειν γὰρ μᾶλλον αὐτὴ παράγεις.

100 Θέλω θαλάσση χεῖρα σου παρεικάσαι,
πλὴν ἀλλ' ἐκείνην συγκλονεῖ ποτὲ κλύδων,
ἢ δ' ἰλαρῶς δίδωσιν οἷς δοῦναι δέον.

Ῥοαῖς ποταμῶν ἀντισυγκρίναι θέλω,
ἀλλ' οὐδ' ἐν αὐταῖς ταυτότης τῆς εἰκόνοσ.

105 Καὶ γὰρ ποταμοῦ πολλάκις ὕδωρ ῥέον
ἦλιος ἐξίκμασε προσβαλὼν θέρους,
χειμῶν δ' ἐκρυστάλωσεν ἀνέμων βίαισ,
ἦ, δ' εἴσα καὶ βλύζουσα τὰς δόσεισ μένει.
Ταύτην το λοιπὸν κλητέον πηγῆσ βρύσιν

110 ἀπανστον ἐκρέουσαν εἰς εὐποιάν.

Ὡ χεῖρ ὑπερβάλλουσα τοῖσ δωρήμασι
καὶ τῶν θελόντων λαμβάνειν τὰς ἐλπίδασ.
Πολλάσ μὲν οὖν ἦνεγκεν ὁ πρῶν χρόνοσ
ἰδεῖν ἀρίστασ καὶ σοφὰσ, πλὴν πρὸσ μέρος,

115 ἀμφῶ δ' ὁμοῦ δέδωκε σοὶ θεὸσ μόνη.
Τῶν μὲν σοφῶν γὰρ καλλονῆ φέρεισ κράτοσ,
γνώσει δὲ νικᾶσ τῆ θεᾶ τὰσ κοσμίασ
ἦ τὰσ ἐν ἀμφοῖν προκρίτουσ ἐκατέρῳ.

¹ ἀρετὰσ
παρεγκλίνω

Ἐντεῦθεν οὐκοῦν καὶ λόγου νικᾶς φύσιν,
 120 σιγᾶν ἀναγκάζεις δε καμὲ τὸν λάλον.
 Μὴ γοῦν παρίδης ὡς βραχεῖς μου τοὺς λόγους·
 αὐτὴ γὰρ εἰ σὺ τῆς σιωπῆς αἰτία·
 ἔκρινα καὶ γὰρ συντελεῖν τούτοις δέον
 125 τῶν ἀρετῶν σου μὴ κρίνων ἐπαξίους.

57 (φ. 216). «Τῇ αὐτῇ ἐπὶ τῇ καθικάστην διδομένη τῆς τραπέ-
 ζης οἰκονομία καὶ τοῖς ὑφάσμασιν».

Ἔχει ὅλον ὡδε·

Φύσις μὲν ἐγνώρισεν Ἡμέρας τέκνον
 τὸν Μέμνονα πρὶν, ἀλλὰ βάσκανος τύχη
 εἰς λίθον ἐξήλλαξεν αὐτοῦ τὴν θεάν
 ἐπεὶ προστένισε φιλοπραγμόνως
 5 Ἐνδυμίωνος καὶ Σελήνης ὀργίοις.
 Ἔστηκεν οὖν ἀφῶνος ἐντεῦθεν λίθος.
 Ὅμως, ἐπεὶπερ ὀρθρινὸν προσαυγάσοι
 ἥλιος αὐτῷ, τὴν δὲ σιγῶσαν φύσιν
 ἀκτίσι θερμαῖς ζωπυρήσοι προσφλέγων,
 10 λαλίστατός ἐστιν ὁ ψυχρὸς λίθος·
 προσφθέγγεται γὰρ Ἡμέραν τὴν μητέρα
 ἦχοις ἀνάρθροις ὡς λαλεῖν ἔχει λίθος.
 Οὕτω μὲν οὖν ἀψυχὸς ἀντάδει φύσις
 ταῖς μαρμαρυγαῖς ἡλίου πυρσουμένη.
 15 Αὐτὸς δὲ τί δράσαιμι λάλος ὦν φύσει
 ἔτοιμος εἰπεῖν, εἰ διαρθεῖν στόμα,
 ζῶ[ον]¹ λαλητὸν καὶ Ἰῶδ βίβλος γράφει,
 ἀκτεῖνας ἰδὼν πλουσίων δωρημάτων
 ἐξ ἡλιαυγοῦς προσβαλούσας καρδίας
 20 ἐμῇ δυσαχθῇ καὶ λιθοτρόπῳ τύχῃ.
 Οὐδεὶς γὰρ προβαίνειν οἶδεν εἰς τὰ βελτίω,
 ὥσπερ δέ τις ἀψυχὸς ἐν λυπροῖς μένει.
 φ. 22^a || Οὐκοῦν σιγήσω κἂν μὴδὲ πρὸς ἀξίαν
 τέως χαριστήριον ἐξάσω μέλος.

¹ Ζῶ ἀρεθίντος εἶτα κενῷ χώρῳ ὑπὸ τοῦ βιβλιογράφου.

- 25 Σὺ δ' ἀλλὰ καρτέρησον, ἀκτινοβρύτα,
 ἡλιοειδὲς δίσκευμα, ζωοτρόφε,
 σεβαστοκρατόρισσα· σαὶ κλήσεις τάδε.
 Ἄποκρυβὴν δὲ μὴ σεαυτῆς ἐργάση,
 κύκλωθεν ἐκχέασα σῆς δόξης γνόφον,
 30 ἂν νυκτιμόρφους τοὺς ἐμοὺς κρίνης λόγους.
 Ἴσημι καὶ γὰρ οὐδὲ προσβλέπειν ἔχω
 ἀσκαρδαμυκτὶ τῷ διαυγεῖ σου κύκλω.
 Πολλὴ γὰρ ἀκτίς εἰσρέουσα κυκλόθεν
 συγχεῖ τὸ βλέμμα τοῦ νοδὸς τῇ προχύσει.
 35 Πλὴν ἀλλὰ τας μὲν ὡς μακροῦ πόνον χρόνου
 ἐατέον νῦν· τὴν δὲ τῆς εὐποιίας
 σκιαγραφεῖσαι καὶ μόνον πειρατέον.
 Βριάρεων οὖν φασιν οἱ μυθογράφοι
 ὡς ἦν ἑκατόγχειρ τις, ἰδέα ξένη.
 40 Καὶ τίς μὲν οὗτος, τίς δ' ὁ τοῦ μύθου λόγος
 Ὅμηρος ἴστω καὶ μυηταὶ κρυφίων.
 Σὺ δ' ἀλλ' ἐν ἐργοῖς ἦσθα καὶ μυριόχειρ·
 νικᾷ γὰρ ἢ σὴ δωρεῶν τόσων δόσει,
 κἂν μυρίας τῆς συμφορήσῃ πρὸς μίαν.
 45 Ἄλλοι μὲν οὖν φέρουσι χειρῶν δακτύλους
 ἔχειν ἀρίστους καὶ πολύποδας πόδας,
 μόλις δ' ἂν ἀπόσχοιντο τῶν ἐν παλάμῃ.
 Ἡ σὴ δὲ χεὶρ οὐκ οἶδε δακτύλων κλίσεις
 ὡς εἴ τις ἀρμῶν σῶν συνδιεπλάσθη δίχα,
 50 ἀένναον δὲ δωρεῶν ῥοῦν ἐκβρύει.
 Ὡ χεὶρ πολέμου ὠκεανίου τύπε
 ἔνδον περιστέλλουσα τὴν πᾶσαν χθόνα
 εὐεργεσιῶν ἐκροαῖς καλιρρόων (τὸ πρ. καλλιρρόων).
 Ὡ φιλονεικήσασα δῶρων ἐκχύσει
 55 τῶν λαμβανόντων κατακλύζειν τὸ στόμα
 ὡς ἀδυνατεῖν εὐχαριστεῖν ἀξίως.
 Καὶ μάρτυς αὐτὸς ἀνδριάς ἄλλος μένων
 φωνῆς φυσικῶν ὀργάνων στερούμενος.
 Ὡ δῶρα κοινὰ φύσεως ξενοτρόπου.

60 Καὶ γὰρ τὰ λευκὰ προσχεθέντα ταῖς κόραις
τὴν ὀπτικὴν δύναμιν εὐθὺς συγχέει,
φέγγει διακρίναντα ταύτην ἀπλέτῳ.

Ἐμοὶ δὲ τὴν λαχοῦσαν ἰσχὺν ἐκτρέπει
ἢ τῶν δοθέντων λευκότης ὑφασμάτων.

65 Ὅρας γὰρ οἴους καὶ προσηχῶ τοὺς λόγους.

Ἰλαθὶ γοῦν μοι· καὶ γὰρ ἐξήνεγκά σοι
τὴν αἰτίαν νῦν τῆς ἐμῆς δυσφθογγίας,
ἐμψυχε λειμῶν καλλονῶν ἀνθει βρύων,
χιῶν ἐρυθρόδαφε· τοῦ τεραστίου·

70 ὀφθαλμὲ χάρις, γλυκερόφθογον στόμα,
ταχύπτερε φῆν, γνῶσις αἰθεροδρόμε,
ἐμπνουν ἄγαλμα φύσεως ὑποκάλου,
θείαινα τῆς γῆς· εἰ δὲ χρὴ τὸ πᾶν λέγειν,
συγκρίσεως φεύγουσα τοὺς πάντας λόγους.

58 (φ. 22^a). «Εἰς ἰγχείριον τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου γεγονὸς
παρὰ τοῦ σεβαστοῦ καὶ μεγάλου ἑταιρειάρχου κυροῦ Γεωργίου τοῦ
Παλαιολόγου».

Ἐχει ὅλον ὡδε·

Καὶ τοῦτο¹ χρυσόστικτον εἰσφέρω πέπλον
ὡς βασιλίση πορφυρόχρουν σοι, κόρη,
φ. 22^b || ἐκ καρδιακῆς αἱματηρᾶς μου κρόκης
καινῶς ὑφανθὲν, μυστικῶς κεχρωσμένον.
5 Σὺ γοῦν σεβαστὸν μέγαν ἑταιρειάρχην
Γεωργίον με Κομνηνὸν Δούκαν σκέποις.

59 (φ. 22^b). «Ἐπὶ ἰγχειρίῳ τοῦ κυρίου καὶ θεοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ ἐξ ὀξείας ὑφάσματος γεγονότος παρὰ τοῦ καίσαρος κυροῦ
Ἰωάννου τοῦ Δαλασσηνοῦ». Στίχοι 24.

Ἄρχ. Τὸν ἐν σκιᾷ κρύψαντα σαρκὸς καὶ γνόφῳ
τὸν ἡλιὸν σου τῆς θεϊκῆς οὐσίας

Ἰωάννης καῖσαρ μὲν τῆς ἀξίας,

¹ Ἴδε καὶ κατωτέρω ἀρ. 68, ὅπου φέρεται οὐδετέρως τὸ πέπλον.

ὄρπηξ Δαλασσηνῶν δε τῆς ῥιζουχίας
ὡς νυμφίον σέβων σε νυμφικῶ πέπλω
κλίνῃ μὲν ὑπνώσαντα λαξευτοῦ τάφου,
τῇ δ' ὀρθοινῇ σου τῆς ταφῆς ἀναστάσει
νυκτὸς σκιάν λύσαντα τοῦ γραπτοῦ νόμου

βασιλικῇ τιμῶ σε πιστῶς πορφύρα

Τα. ἐν ἡμέρα δὲ τῇ τελευταίᾳ, λόγε,
ἁμαρτιῶν μου τὸν βαθὺν λύσας γνόφον
ἀνέσπερον φῶς ἐν τρυφῇ βλέπειν δίδου.

60 (φ. 225). « Ἐπὶ τῇ εἰκόνι τῆς ἀρετῆς ἀνδρείας ».

Ἔχει ὅλον ὠδε·

Ψυχὴν ἐγωγε κρατύνω καὶ σαρκίον
πρὸς τὰς ὄρατάς καὶ νοουμένας μάχας.

61 (φ. 226). « Ἐπὶ τῷ κατὰ Θεσσαλονικήην νεουρηθέντι οἴκῳ
τοῦ Σικουντηνοῦ Λέοντος, ἔχοντι διαφοροὺς παλαιὰς ἱστορίας καὶ τὸν
αὐτοκράτορα κῦρ Μανουὴλ τὸν Κομνηνόν ».

Ἔχει ὅλον ὠδε·

Καινὸν τὸ βάθρον ὠδε τοῦ δόμου, ξένε,
ἐκ τῶν ἄνω στήριγμα τοῖς κάτω νέμον·
τῶν ἀρετῶν γὰρ ἐπερείδεται πλέον
τοῖς ἐντὸς ἐκτὸς εἰκονισμένοις τύποις,
5 ας καὶ καθ' αὐτάς ζωγραφῶν ὁ τεχνίτης
ἔργοις βεβαιοῖ σχημάτων τὸ ποικίλον,
ἄνδρας γεραροὺς δεκτικούς τούτων γράφων,
Μωσῆν θεόπτην ἐξ ἀληθοῦς ἀγάπης
τῷ συγγενεῖ θέλοντα συμπάσχειν ὄχλω.

10 Αἰγύπτιον κτείνοντα τῆς εὐανδρίας,
πρῶως δὲ χορτάζοντα γογγυστῶν στόμα,
καὶ τὰς Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ στρατηγίας,
ὃς Ἰεριχὼ συγκαθαίρει τὴν τόσπν,
φρονήσεως σύζυγον ἀνδρείαν φέρων·